Jednací číslo: 42Cm 66/2015-112

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Ivo Walderem v právní věci žalobce **Areál Karnola s. r. o.**, se sídlem Krnov - Pod Cvilínem, ČSL armády 808/43b, PSČ 794 01, IČ 268 46 454, zastoupeného Mgr. Adamem Liberdou, advokátem, se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava, Stodolní 1293/3, PSČ 702 00 proti žalovanému **MUDr. Ladislavu V.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupenému Mgr. Michalem Machkem, advokátem, se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava, Dlouhá 3355/6, PSČ 702 00, **o zaplacení částky 337.139,50 Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

I. Žaloba, aby byl žalovaný povinen zaplatit žalobci částku ve výši 337.139,50 Kč, spolu s příslušenstvím, **se zamítá.**

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 60.258,- Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou ze dne 22.4.2015 doručenou soudu dne 24.4.2015 a doplněnou podáním ze dne 11.12.2015 se domáhal po žalovaném zaplacení částky 337.139,50 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení. Žalobce odůvodnil žalobu tvrzením, že za něj podle ust. § 157 odst. 1 ZOK žalobu podává a v řízení jedná společník Martin H., když tento se domáhá za žalobce, jako společnost, náhrady újmy proti žalovanému jako jednateli žalobce. Protože žalobce (dále také společnost) nemá dozorčí radu, byl oprávněn podat žalobu bez dalšího sám (§ 158 ZOK). Žalovaný je jednatelem společnosti od 11.4.2005 doposud. Žalobce kontrolou účetnictví zjistil, že zaplatil panu Jiřímu S. za dílo, které nikdy neobdržel. Dále zaplatil obchodní korporaci SILNICE.CZ s. r. o. za plnění, které rovněž nikdy neobdržel. Vzhledem k tomu, že se žalobci v účetnictví nepodařilo dohledat ani jakékoliv jiné doklady osvědčující, že by konzumoval vyfakturované plnění, vyzval oba subjekty, aby mu doložily doklady k předmětným fakturám. Protože ani jeden nebyl schopen doložit své plnění vyzval žalobce:

a) Pana Jiřího S. k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 196.558,50 Kč, neboť jím fakturou č. FV 9038 ze dne 14.7.2009 vyfakturované údajně provedené dílo, a to výměnu a opravu světlíků s výměnou za polykarbonátové od společnosti Alukov Hz, včetně montáže, dopravy a DPH žalobcem uhrazené dne 30.7.2009 na objektech areálu žalobce v Krnově na adrese ČSL armády 808/43, Krnov, nebylo nikdy vykonáno. Neuskutečněné fakturované plnění bylo doloženo i vyjádřením autorizovaného architekta Ing. Pavla M. ze dne 10.4.2013, který jasně konstatoval, že „stav materiálu a konstrukce ostatních světlíků jasně ukazuje na dobu vzniku více než před 40lety“. Protože tak v uložené lhůtě Jiří S. neučinil, podal žalobce dne 24.5.2013 ke Krajskému soudu v Ostravě žalobu na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 196.558,50 Kč.

b) Obchodní korporaci SILNICE.CZ s. r. o. k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 137.244,- Kč, neboť jí fakturou č. 201010581 ze dne 11.10.2010 vyfakturované plnění, a to „provedené zemní práce v areálu Vaší firmy“ (myšleno areál žalobce v Krnově) žalobcem uhrazené dne 27.10.2010 bezhotovostním převodem, nebylo v areálu žalobce v Krnově na adrese ČSL armády 808/43, Krnov, nikdy vykonáno. Protože tak v uložené lhůtě společnost SILNICE.CZ s. r. o. neučinila a zaplacenou částku nevrátila, podal žalobce dne 12.5.2014 žalobu k Okresnímu soudu v Bruntále na vydání bezdůvodného obohacení ve výši 137.244,- Kč.

Žalovaný jako jednatel žalobce písemným podáním ze dne 20.3.2014 vzal žalobu podanou na Jiřího S. v celém rozsahu zpět bez uvedení důvodu a Krajský soud v Ostravě proto usnesením ze dne 3.4.2014, č.j. 21Cm 32/2013-51 předmětné řízení zastavil a žalobci vrátil část soudního poplatku ve výši 7.864,- Kč, tedy původně zaplacený soudní poplatek ve výši 9.828,- Kč snížený o 20% a škoda z tohoto nevráceného poplatku tak činí 1.964,- Kč.

Dále žalovaný jako jednatel žalobce písemným podáním ze dne 19.11.2014 vzal žalobu podanou na obchodní korporaci SILNICE.CZ s. r. o. také v celém rozsahu bezdůvodně zpět. Okresní soud v Bruntále proto usnesením ze dne 5.1.2015, č.j. 209 C 58/2014-39 předmětné řízení zastavil a společnosti vrátil část soudního poplatku ve výši

5.490,- Kč, tedy původně zaplacený soudní poplatek ve výši 6.863,- Kč snížený o 20%. Škoda z nevráceného poplatku tak činí 1.373,- Kč.

Žalobci tak v souvislosti s výše uvedenými soudními spory vznikla újma v celkové výši 337.139,50 Kč sestávající se z nemožnosti domáhat se vydání bezdůvodného obohacení ve výši 196.558,50 Kč po Jiřím S., nemožnosti domáhat se vydání bezdůvodného obohacení ve výši 137.244,- Kč po obchodní korporaci SILNICE.CZ s. r. o., dále v zaplaceném a zkonzumovaném soudním poplatku za řízení vedené proti Jiřímu S. ve výši 1.964,- Kč a za řízení vedené proti obchodní korporaci SILNICE.CZ s. r. o. ve výši 1.373,- Kč. Příčinná souvislost mezi vzniklou škodou a protiprávním jednáním žalovaného spočívá v tom, že žalovaný bezdůvodně vzal předmětné žaloby zpět, čímž zcela zmařil možnost na vydání bezdůvodného obohacení ze strany Jiřího S. a obchodní korporace SILNICE.CZ s. r. o. Výše uvedeným jednáním žalovaný zavinil, že se žalobce nemůže účelně domáhat vydání bezdůvodného obohacení ve výši 196.558,50 Kč po Jiřím S. a 137.244,- Kč po obchodní korporaci SILNICE.CZ s. r. o. Žalobce žalovaného vyzval předžalobní výzvou ze dne 18.3.2015 ve smyslu ust. § 142a o.s.ř. k úhradě újmy v celkové výši 337.139,50 Kč, ale na tuto výzvu nebylo ze strany žalovaného do dne podání žaloby reagováno.

Žalobce dále v reakci na obranu žalovaného doplnil žalobu a uváděl, že předmětné faktury řeší žalobce s žalovaným již od roku 2010, práce údajně provedené ve prospěch žalobce nikdy nebyly provedeny v nebo na nemovitém areálu společnosti žalobce, což je důvodem toho, proč o nich při jejich založení do účetnictví společnosti druhý společník a jednatel Martin H. nevěděl. Společník a jednatel Martin H., ani prokurista Jaromír D. se shora uvedenými subjekty nikdy nejednali, když s těmito jednal žalovaný, který byl zároveň garantem jejich správnosti. Žalobce řešil s žalovaným předmětné faktury ústně, písemně i elektronickou poštou. Již 21.9.2010 odeslal žalobce e-mail žalovanému s nesouhlasem vložení faktur do účetnictví žalobce, neboť měl za to, že práce takto fakturované mohly být vykonány na rodinném domě jednatele MUDr. V. (žalovaného). V listopadu a prosinci 2011 požadoval daňový poradce Ing. Zdeněk S. upřesnění, které faktury jsou nákladové do společnosti a které do účetnictví nepatří a doporučoval faktury probrat a provést dodatečné daňové přiznání. Protože k vyřešení sporných faktur nedošlo, jednatel Martin H. zadal kontrolu dokladů společnosti MULTI CONSULT s.r.o., která se ve své zprávě mimo jiné zmiňuje, že nejasné jsou právě ty faktury vystavené Jiřím S. a společností SILNICE.CZ, které jsou uvedeny v žalobě. Na další žádost o vysvětlení žalovaný reagoval tak, že tvrdil, že u předmětných faktur došlo k záměně příloh. K vyřešení sporných faktur nedošlo ani na valných hromadách společnosti v letech 2012 až 2013, na které se žalovaný bez omluvy nedostavil. Protože snaha jednatele Martina H. o objasnění původu sporných faktur byla neúspěšná, byl žalobce nucen z důvodu případného promlčení nároku žalovat shora uvedené dodavatele soudní cestou. Žalovaný po letech v této situaci vyvinul nějakou aktivitu, která však nebyla v souladu se zájmy žalobce, protože se projevila jenom ve zpětvzetí důvodně podaných žalob, čímž došlo ke zmaření možnosti uspokojení oprávněných nároků žalobce. V případě faktur Jiřího S. a SILNICE.CZ došlo k úhradám předmětných faktur na pokyn žalovaného, k čemuž žalobce navrhl výslech svědkyň Evy H. a Lucie O., které zpracovávaly podklady žalobce pro účetní firmu.

Jde-li o dokumentaci k fakturám Jiřího S. a společnosti SILNICE.CZ s. r. o., pak tato byla, dle žalobce, součástí účetnictví žalobce, a to u společnosti SILNICE.CZ s. r. o. včetně přílohy ve stavu tak, jak ji žalobce předložil soudu dne 9.3.2016 a jde-li o faktury Jiřího S., pak u těchto nikdy přílohy připojeny nebyly a Jiří S. na výzvu žalobce odpověděl, že bylo řádně dodáno a dokumentaci již nemá k dispozici. Žalobce měl za to, že žalovaný nemohl jednat s péčí řádného hospodáře, pokud přistoupil ke zpětvzetí žalob proti Jiřímu S. a společnosti SILNICE.CZ, když hájil pouze své osobní zájmy, neboť práce uvedených dodavatelů nebyly a nemohly ani být vykonány na nemovitostech žalobce, ale alespoň podle dostupné dokumentace byly vykonány výlučně na stavbě rodinného domu žalovaného.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu, když dle jeho názoru by žaloba měla být primárně zamítnuta s ohledem na ust. § 8 obč. zák. (zákon č. 89/2012 Sb.), když ze strany jednatele H., resp. žalobce se jedná o zjevné zneužívání práva, kdy podáním předmětné žaloby ve skutečnosti sleduje jednatel a společník H. nikoliv získání plnění v žalobě deklarovaného, nýbrž donucení žalovaného k odstoupení z funkce jednatele. Podání žaloby se tedy jeví jako záminka k dosažení účelu nekalého, a to „zbavit" se druhého jednatele v obchodní korporaci žalobce a získat tak možnost jednat bez faktických omezení jako jediný jednatel této společnosti. Takovýto výkon práva žalobce pouze a jen za účelem poškození žalovaného je se zákonem neslučitelný a vzhledem ke všem okolnostem nepřijatelný. Žalobci nikterak nemůže svědčit právo uplatňovat nároky v žalobě uvedené, sleduje-li zcela jiné cíle, nežli jsou cíle v žalobě deklarované. Takovéto zdánlivé jednání žalobce se pak příčí požadavkům plynoucím z dalších základních zásad občanského práva, a to zásady poctivosti a současně je v rozporu se zásadou, která zakazuje, aby měl někdo prospěch z vlastního nepoctivého jednání. Shora uvedené dovozoval žalovaný z toho, že od března 2005 má jednatel Martin H. přístup ke všem účetním dokladům společnosti a má detailní přehled o veškerém dění ve společnosti. O pracích, které se v areálu společnosti realizovaly v roce 2009 a v roce 2010 měl jednatel Martin H. podrobný přehled, řadu těchto prací řídil a bez vědomí Martina H. neproběhla žádná úhrada dodavatelům. Na žádost žalovaného Ing. Zdeněk S., daňový poradce společnosti výslovně potvrdil, že mu ze strany Martina H. a Jaromíra D. byly předkládány faktury týkající se prací realizovaných v areálu společnosti v letech 2009 a 2010 a v případě všech těchto faktur Martin H. a Jaromír D. ujistili Ing. Zdeňka S. o tom, že se jednalo o práce realizované v rámci rekonstrukce a oprav areálu společnosti. Dále Martin H., jako jednatel a současně společník s 50% podílem schválil bez jakýchkoliv výhrad účetní závěrku společnosti za rok 2009 a 2010, Martin H. dále věděl o všech realizovaných pracích v roce 2009 a 2010 a všech úhradách za tyto práce a až do roku 2013 nevznesl vůči dodavatelům těchto prací jedinou reklamaci či námitku. Dále zneužití práva Martinem H. při podání žaloby dovozoval žalovaný z toho, že upozorňoval jednatele H. na dlouhodobé porušování zákonem stanoveného zákazu konkurence ve společnosti NOKO reality s.r.o., H. spol. s r.o. a Flex hand s.r.o. a dále upozorňoval jednatele H. na protiprávní jednání spočívající v systematickém vyvádění peněžních prostředků ze společnosti ve prospěch Martinem H. ovládaných obchodních korporací a jiných subjektů, které jsou vůči Martinovi H. v postavení osob blízkých.

Žalovaný dále navrhoval zastavit řízení pro nedostatek podmínek řízení podle § 104 o.s.ř., když Martin H. jako společník přistoupil k podání společnické žaloby vůči žalovanému, aniž by dal společnosti šanci k tomu, aby své nároky vůči žalovanému

vymáhala ve standardním řízení zastoupená jednatelem Martinem H. a tento pak postupoval nesprávně a předčasně, když využil institut společnické žaloby určený jako právní prostředek ultima ratio. Důsledkem tohoto jednání Martina H. pak bylo to, že společníkovi nevyčerpáním ostatních prostředků nevzniklo oprávnění podat společnickou žalobu ve smyslu § 157 ZOK a žaloba byla podána neoprávněnou osobou. Na podporu své argumentace žalovaný odkazoval na odbornou literaturu, konkrétně na *Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.:* Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 1008 s, komentář k § 157, str. 301, dle které je oprávnění společníka podat společnickou žalobu *„ve skutečnosti narušením právní osobnosti právnické osoby, protože za právnickou osobu jedná někdo, kdo, při pravidelném běhu věcí – nemá být jejím zástupcem. Společnická žaloba je tak právní vědou chápána jako ultima ratio; žaloba jejímuž využití má předcházet konání společnosti nebo alespoň výzva k němu.“*. Žalovaný dále v této souvislosti dovozoval, že stejně bylo soudní praxí interpretováno i ust. § 131a obch. zák. účinného do 31.12.2013.

Dále žalovaný uváděl, že od listopadu roku 2006 byl žalovaný majoritním společníkem společnosti s výší obchodního podílu 68% a Martin H. byl v té době minoritním společníkem ve společnosti s výší obchodního podílu 32%. V listopadu 2006 pak učinil žalovaný osudovou chybu, když na naléhání a prosby Martina H. mu za symbolickou cenu přenechal 18% ze svého obchodního podílu, čímž se žalovaný a pan Martin H. stali společníky se stejnou výší obchodního podílu, tj. 50%. Současně pak žalovaný v rámci rozhodnutí valné hromady společnosti o změně společenské smlouvy připustil změnu ve způsobu jednání za společnost, a to tak, že Martin H., jako jednatel společnosti, získal právo jednat za společnost samostatně. Počínaje rokem 2011 začal Martin H. vyvíjet intenzivní nátlak na žalovaného s cílem donutit žalovaného prodat mu 50% podíl ve společnosti pochopitelně za podmínek pro žalovaného zcela nepřijatelných, s ohledem na hodnotu obchodního podílu žalovaného. Tento tlak Martina H. na žalovaného pak následně ještě významně zesílil poté, co si žalovaný dovolil pana Martina H. upozornit na systematické vyvádění finančních prostředků ze společnosti ve prospěch obchodních korporací ovládaných Martinem H. V lednu 2015 pak žalovaný svůj obchodní podíl ve společnosti ve výši 50% prodal panu Daliboru T., nicméně Martin H. pokračuje ve své snaze jakýmkoliv způsobem donutit žalovaného, aby když už jej donutil prodat mu obchodní podíl za nesmyslně nízkou cenu, jej donutil rezignovat na funkci jednatele, čímž by se Martin H. stal jediným jednatelem a spolu se svým osobním asistentem, prokuristou Jaromírem D., jedinou oprávněnou osobou za společnost jednat.

V daném řízení žalovaný považoval za meritorní otázku, zda při učinění zpětvzetí uvedených žalob jednal žalovaný s péčí řádného hospodáře či nikoliv. Žalovaný je přesvědčen, že svým jednáním žalobci žádnou újmu nezpůsobil, ba naopak svým aktivním jednáním vzniku majetkové újmy zabránil a jednal plně v souladu s principem péče řádného hospodáře, jak je tento zakotven v právních předpisech. Žalovaný poukazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.3.2011, sp. zn. 29 Cdo 4276/2009 a uváděl, že žalovaný před učiněním vytýkaného jednání posoudil úspěšnost postupu žalobce, tj. úspěšnost podaných žalob a reálnost jejich úspěchu a na základě všech jemu dostupných informací měl za to, že v rozporu s péčí řádného hospodáře je právě vedení soudních řízení, která mají mizivou šanci na úspěch a vynakládání dalších nákladů na vedení těchto nedůvodných soudních

řízení. Žalovaný měl za to, že plně jednal v souladu s principem péče řádného hospodáře a pravidlem podnikatelského úsudku dle ust. § 51 zákona č. 90/2012 Sb. o obchodních společnostech a družstvech (dále jen ZOK), tedy jednal pečlivě s potřebnými znalostmi, informovaně, v obhajitelném zájmu žalobce a s nezbytnou loajalitou k žalobci. Žalovaný poukazoval na to, že na základě pravidel hodnocení podnikatelského úsudku dle § 51 ZOK je třeba posuzovat pouze to, zda byl řádný proces rozhodování, nikoliv ex post hodnotit podstatu tohoto rozhodování a jeho důsledky. Žalovaný při učinění rozhodnutí o zpětvzetí žalob vycházel z následujících faktů:

- žalobce předmětné faktury ke dni jejich splatnosti v plné výši uhradil,
- žalobce tyto faktury nikterak nerozporoval a nezpochybňoval údaje v nich uvedené, ani nerozporoval poskytnutá plnění,
- pan H., jako jednatel žalobce i prokurista D. svým jednáním deklarovali, že s poskytnutým plněním vyúčtovaným předmětnými fakturami souhlasí, nemají k němu žádných výhrad a souhlasili s úhradou předmětných faktur,
- teprve po uplynutí téměř čtyř let od data úhrady předmětných faktur žalobce podal žaloby na vydání bezdůvodného obohacení,
- žalovaný zadal svému právnímu zástupci Mgr. Michalu Machkovi, jako advokátovi, posoudit šance žalobce na úspěch ve shora uvedených sporech, poskytl mu veškeré podklady, jež byly součástí shora uvedených spisů a obdržel od svého právního zástupce doporučení žaloby vzít zpět na základě následujících právních úvah:
  - jak mezi žalobcem a společností SILNICE.CZ s. r. o., tak mezi žalobcem a panem Jiřím S. byly uzavřeny smluvní vztahy a tyto smluvní vztahy se řídí obchodním zákoníkem (ve znění účinném do 31.12.2013),
  - podle § 440 odst. 3 obch. zák. (ve spojení s § 564 obch. zák. shodná právní úprava jak pro kupní smlouvy, tak pro smlouvy o dílo) se uspokojení, které lze dosáhnout uplatněním nároku zodpovědnosti za vady, nelze domáhat uplatněním nároku z jiného právního titulu,
  - vadnost plnění spočívá v dodání plnění do jiného místa nebo v nedodání plnění za předpokladu existence smluvního vztahu, tedy nelze řešit požadavkem na vydání bezdůvodného obohacení, ale právě reklamováním vadného plnění,
  - dle obch. zák. je objednatel (žalobce) povinen vady plnění namítat bez zbytečného odkladu po jejich zjištění, nebo poté, co je měl zjistit při prohlídce plnění,
  - žalobce vůči dodavatelům žádné vady plnění (nebo jakékoliv jiné námitky vůči fakturovanému plnění) nereklamoval, a to po dobu více než tří let,
  - jak SILNICE.CZ s. r. o., tak i Jiří S. ve své procesní obraně těmito skutečnostmi argumentovali, když uvedli, že žalobce plnění nikdy dříve nerozporoval, cenu plnění řádně uhradil a plnění nijak nereklamoval, přičemž společnost SILNICE.CZ s. r. o. dokonce velmi konkrétně upozornila na nutnost reklamovat ve lhůtách stanovených obch. zák. a namítala absenci jakéhokoliv reklamačního úkonu v těchto lhůtách.

Po zvážení všech výše uvedených aspektů žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru, že ve sporech se společností SILNICE.CZ s. r. o. a s Jiřím S. nemůže být žalobce úspěšný, neúspěch v těchto sporech bude pro žalobce znamenat škodu v řádech mnoha desítek tisíc za každé z těchto řízení a proto v souladu s povinností jednatele jednat s péčí řádného hospodáře, vzal obě žaloby zpět a zabránil tak vzniku nákladů spojených s neúspěchem v těchto soudních řízeních. Argumentaci žalovaného pak dále potvrzuje i skutečnost, kterou se žalovaný dozvěděl následně, a to, že společnost žalobce byla zcela neúspěšná v obdobném sporu vůči společnosti Českomoravský beton, a.s., kdy žalobce se domáhal po této společnosti plnění ze

stejných důvodů, jako ve shora uvedených předmětných žalobách. Do sporu se společností Českomoravský beton, a.s. žalovaný nezasahoval a je na něm pak názorně vidět, kam by další vedení shora uvedených sporů vedlo.

Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě a Sbírky listin (sp. zn. C 40406) soud zjistil, že dne 29.12.2015 smlouvou o bezúplatném převodu podílu ze dne 29.12.2015 převedl Martin H. svůj obchodní podíl ve společnosti ve výši 50% na nabyvatele Evu H. a tato skutečnost byla zapsána do obchodního rejstříku. Ze shora uvedeného pak plyne ve smyslu ust. § 160 ZOK, že žalobce od účinnosti převodu obchodního podílu zastupuje v řízení právní nástupce Martina H., nabyvatelka obchodního podílu Eva H.

Soud ve věci provedl dokazování listinami předloženými účastníky, listinami ze spisů Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 21Cm 32/2013 a Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 209 C 58/2014 a dále přihlédl k rozhodné skutečnosti, která vyšla v řízení najevo prostřednictvím sdělení advokáta Mgr. Michala Machka (§ 132 o.s.ř.) a z těchto zjistil a vzal za prokázáno:

Z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Ostravě (oddíl C, vložka 40406) soud zjistil, že ke dni rozhodnutí má společnost dva společníky, oba s podílem 50%, a to Dalibora T. a Evu H. Zapsanými jednateli, a to již od roku 2005, jsou Martin H. a MUDr. Ladislav V. Martin H. byl společníkem společnosti ke dni podání žaloby, když jeho účast byla vymazána ke dni 29.12.2015 a Ladislav V. byl v obchodním rejstříku jako společník společnosti zapsán do 21.1.2015.

Ze spisu Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 21Cm 32/2013 soud zjistil:

Z žaloby (č.l. 1), že tuto jako žalobce podala společnost Areál Karnola s. r. o. proti žalovanému Jiřímu S. o zaplacení částky 196.558,50 Kč s příslušenstvím, když v žalobě žalobce tvrdil, že zaplatil žalovanému částku ve výši 196.558,50 Kč na základě faktury č. FV9038 ze dne 14.7.2009, přestože nedohledal žádné podklady k fakturované činnosti a ani žalovaný žalobci tyto podklady na výzvu nedodal. Naopak žalobce z posudku autorizovaného architekta Ing. Pavla M. zjistil, že stav materiálu a konstrukce světlíků v budově žalobce odkazuje na dobu vzniku před více než 40lety, tj. že neodpovídá předmětu fakturace dle faktury č. FV9038 ze dne 14.7.2009 „výměně a opravě střešních světlíků s výměnou za polykarbonátové od společnosti Alukov Hz, včetně montáže, dopravy a DPH“. Žalobce v této věci měl proto za to, že faktura byla vystavena neoprávněně, když fakturované plnění nebylo provedeno a proto se touto žalobou domáhal vydání bezdůvodného obohacení odpovídajícího platbě žalobce na tuto fakturu.

Dle vyjádření žalovaného v této věci ze dne 28.6.2013 (č.l. 16) žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, když kategoricky odmítal, že by fakturoval cenu za provedení díla, které nebylo provedeno, a že je třeba vycházet z domněnky, že žalobce úhradou ceny za provedení díla potvrdil provedení díla a odkazoval na ust. § 369a odst. 2 obch. zák. Dále uváděl, že je zcela neobvyklé, aby objednatel díla 3,5 roku po provedení díla a jeho zaplacení

začal kontrolovat, zda dílo bylo řádně a včas provedeno s tím, že žalobce by měl nejprve věrohodně a logicky vysvětlit, proč fakturu proplatil, resp., proč se 3,5 roku choval takovým způsobem, že dílo bylo včas a řádně provedeno. K navrhovanému důkazu vyjádření Ing. M. žalovaný namítal, že má nulovou vypovídací hodnotu, neboť při rozsáhlosti areálu žalobce nemůže nikdo stěží zpětně po téměř čtyřech letech seriózně uvést, zda před čtyřmi lety bylo nějaké dílo provedeno nebo ne. Sám žalovaný uváděl, že si již s odstupem čtyř let ani nepamatuje, ve které části areálu žalobce bylo dílo prováděno.

Z vyjádření žalobce k obraně žalovaného ze dne 31.7.2013 (č.l. 20) soud zjistil, že žalobce doplnil svá tvrzení v reakci na obranu žalovaného tak, že je na žalovaném, aby prokázal, kdy a jakou formou byla uzavřena smlouva o dílo a prokázal tak oprávněnost fakturace. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že na předmětné faktuře je specifikována budova, na které mělo být vyfakturované dílo provedeno.

Z podání žalobce v této věci zastoupeného MUDr. Ladislavem V. jako jednatelem společnosti (č.l. 41) soud zjistil, že žalobce vzal žalobu ze dne 20.5.2013 podanou žalobcem zastoupeným Martinem H. v celém rozsahu zpět, a to z důvodů ležících na straně žalobce a zároveň se za žalobce vzdal nároku na náhradu nákladů řízení. Zpětvzetí žaloby je datováno dne 20.3.2014.

Z usnesení Krajského soudu v Ostravě č.j. 21Cm 32/2013-51 ze dne 3.4.2014 soud zjistil, že soud řízení podle ust. § 96 odst. 2 věta první o.s.ř., pro zpětvzetí žaloby, před prvním jednáním soudu, zastavil. Rozhodl, že žádný z účastníků nemá podle ust. § 146 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku a vrátil žalobci soudní poplatek ve výši 7.864,- Kč snížený podle ust. § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích o 20%. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.4.2014, aniž by bylo proti němu podáno odvolání.

Ze shora uvedeného spisu soud dále zjistil, že jeho přílohou jsou listiny, a to faktura č. FV9038, výpis z účtu společnosti potvrzující placení shora uvedené faktury, dopis žalobce žalovanému s žádostí o doplnění účetních dokladů k fakturované částce, odpověď žalovaného Jiřího S. na tento dopis ze dne 2.1.2013, odborné vyjádření k opravě střešních světlíků Ing. Pavla M. ze dne 10.4.2013 a předžalobní výzva žalobce ze dne 23.4.2013.

Ze spisu Okresního soudu v Bruntále sp. zn. 209 C 58/2014:

Z žaloby ze dne 12.5.2014, že žalobce Areál Karnola s. r. o., jednající prokuristou Jaromírem D., se domáhal po žalovaném SILNICE.CZ s. r. o. vydání bezdůvodného obohacení ve výši 137.244,- Kč s příslušenstvím s tím, že žalobce uhradil žalovanému částku 137.244,- Kč na fakturu č. 201010581 ze dne 11.10.2010, kterou byly vyfakturovány zemní práce, které měly být provedeny v říjnu roku 2010 v sídle společnosti v Krnově, ČSL armády 808/43b. Žalobce kontrolou svého účetnictví zjistil, že neeviduje žádné podklady, které by potvrzovaly, že byly žalovaným realizovány zemní práce v areálu žalobce, které žalovaný fakturoval a žalobce uhradil. Protože tyto podklady neposkytl ani na výzvu žalobce žalovaný, žalobce dovozoval, že předmětné zemní práce nebyly realizovány v jeho sídle, a proto je platil bezdůvodně. Žalobou tak žalobce požadoval vrácení bezdůvodného obohacení ve výši zaplacené na fakturu zpět. Žalobce doložil žalobu fakturou č. 201010581 ze dne 11.10.2010, přílohou k faktuře se soupisem provedených prací podepsanou za žalobce MUDr. V. a výpisem z účtu o platbě faktury.

Z odporu proti platebnímu rozkazu ze dne 7.7.2014 (č.l. 16) soud zjistil, že žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu, vznesl námitku promlčení, když vycházel z promlčecí lhůty stanovené podle obč. zák. (zákona č. 40/1964 Sb.). Dále uváděl, že předmětná faktura byla vystavena na základě skutečně provedených stavebních prací pro žalobce, jinak by bylo nelogické, že by tato faktura byla hrazena.

Z vyjádření žalobce k obraně žalovaného ze dne 19.8.2014 (č.l. 24) soud zjistil, že žalobce s odkazem na ust. § 261 odst. 1 obch. zák. argumentoval čtyřletou promlčecí lhůtou pro uplatnění práva na vydání bezdůvodného obohacení ze vztahů, které se řídí obchodním zákoníkem a namítal dále, že nemá k dispozici žádné podklady, ze kterých by vyplývalo, že předmětné zemní práce byly provedeny v jeho areálu.

Z doplnění vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 3.11.2014 (č.l. 30) soud zjistil, že žalovanému se nepodařilo dohledat žádné další dokumenty k faktuře č. 201010581 ze dne 11.10.2010, když se jedná o zakázku realizovanou před čtyřmi lety a s ohledem na obrat společnosti žalovaného (v roce 2010 přes 1 miliardu Kč) se jednalo o zakázku co do rozsahu naprosto bagatelní. Žalovaný znovu namítal námitku promlčení a dále uváděl, že žalobce plnění v uplynulých čtyřech letech nikdy nerozporoval a cenu plnění řádně uhradil, nenamítal žádnou vadu plnění, žádnou reklamaci s tím, že nároky z vadného plnění již po uplynutí takové doby uplatňovat nelze. Žalovaný dále uváděl, že jednání prokuristy pana Jaromíra D. považuje za velmi překvapivé vzhledem k tomu, že tento prokurista vykonává svou činnost již od roku 2009 a s odstupem čtyř let iniciuje zahájení soudního řízení. Takový postup žalobce zcela odporuje principu bdělosti a dobré správy.

Ze zpětvzetí žaloby ze dne 19.11.2014 soud zjistil, že tento úkon učinil žalobce zastoupený MUDr. Ladislavem V. jako jednatelem společnosti, když vzal žalobu zpět z důvodů ležících na straně žalobce a vzdal se nároku na náhradu nákladů řízení.

Z usnesení Okresního soudu v Bruntále č.j. 209 C 58/2014-39 ze dne 5.1.2015 soud zjistil, že předmětné řízení bylo zastaveno s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Usnesení nabylo právní moci dne 24.1.2015, aniž by proti němu bylo podáno odvolání.

Ze sdělení advokáta Mgr. Michala Machka soud zjistil, že žalovaný požádal tohoto advokáta o právní posouzení úspěšnosti shora uvedených žalob a předal mu všechny podklady, které jsou součástí i shora uvedených spisů. Advokát Mgr. Michal Machek na žádost žalovaného odpověděl, že vzhledem k tomu, že od provedení předmětných prací a od jejich zaplacení, aniž by tyto byly reklamovány, uplynuly dva až tři roky, že předmětné žaloby z tohoto důvodu, ale i z důvodů dalších, nemohou být úspěšné a doporučil zpětvzetí těchto žalob, aby bylo zabráněno zbytečným nákladům řízení v předmětných sporech. Podkladem pro tuto právní analýzu bylo dále pro Mgr. Michala Machka sdělení žalovaného, že předmětná plnění byla provedena a dále, že se dohodl s žalovanými v předmětných sporech, že v případě, že bude žaloba vzata zpět, nebudou požadovány náklady řízení. Dle Mgr. Michala Machka součástí posuzovaných kritérií při rozhodování o zpětvzetí žalob byla i informace o tom, zda předmětné práce byly skutečně provedeny, ale toto kritérium nebylo kritériem hlavním.

Z dalších provedených důkazů soud nečiní žádná zjištění, ani je dále nehodnotí, když tyto byly navrženy k prokázání skutkových tvrzení, která nejsou pro právní posouzení věci

významná (viz právní hodnocení níže). Ze stejných důvodů soud zamítl návrh na provedení výslechu pana D., paní O. a H., když tito měli být slyšeni k prokázání tvrzení, že společnost podávala předmětné žaloby, prověřovala, zda skutečně plnění bylo poskytnuto a zda byly uzavřeny smlouvy o tomto plnění a dále svědkyně O. a účastnický výslech Evy H. k prokázání tvrzení o způsobu hrazení dodavatelských faktur u žalobce a pokynům k těmto úhradám. Všechny tyto skutečnosti nepovažoval soud pro rozhodnutí ve věci za významné (viz právní hodnocení níže), žádné z těchto tvrzení nesměřovalo k prokázání rozhodujících skutečností, tj. zda žalovaný při rozhodnutí o zpětvzetí žalob mohl rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace nebo o tom, že jednal neloajálně vůči společnosti. K zamítnutí návrhu na svědecký výslech svědkyně O. a účastnický výslech Evy H., je třeba dále zdůraznit, že předmětem řízení nebylo posouzení proplacení faktur z roku 2009 a 2010, ale zpětvzetí žalob v roce 2014.

Ze stejných důvodů soud zamítl návrhy na provedení všech důkazů k prokázání tvrzení, zda předmětná plnění byla provedena nebo zda byla provedena v areálu žalobce nebo na jiném místě.

Na základě takto provedeného dokazování a na základě toho, co vyšlo za řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci činí soud následující závěr o zjištěném skutkovém stavu:

Společnost Areál Karnola s. r. o. má dva jednatele Martina H., který je zároveň společníkem s podílem ve výši 50% a zastupoval společnost při podání této žaloby dle ust. § 157 ZOK a druhého jednatele MUDr. Ladislava V., který již svůj obchodní podíl odpovídající 50% ve společnosti převedl a je žalovaným v této věci. Vzájemné vztahy mezi Martinem H. a MUDr. Ladislavem V. jsou již delší dobu napjaté a vyhrocené. Žalobce, zastoupený v předmětných řízeních jednatelem Martinem H., resp. prokuristou Jaromírem D., podal u Okresního soudu v Bruntále a Krajského soudu v Ostravě žaloby na vrácení bezdůvodného obohacení v celkové výši 196.558,50 Kč a 137.244,- Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že faktury, které žalobce uhradil v roce 2009 a 2010 žalovaným Jiřímu S. a SILNICE.CZ s. r. o., nebyly podloženy podklady, ze kterých by vyplývalo, že předmětné plnění bylo společnosti poskytnuto, resp., že bylo poskytnuto v areálu žalobce v Krnově. Shora uvedená řízení byla zahájena v květnu 2013 a v květnu 2014 a následně na základě zpětvzetí žaloby z března a listopadu 2014 zastavena, když při úkonech zpětvzetí žaloby jednal za společnost Areál Karnola s. r. o. jednatel MUDr. Ladislav V. (žalovaný). V předmětných řízeních se žalovaní náhrady nákladů řízení vzdali a soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek snížený o 20%. Žalovaný jako jednatel žalobce rozhodl o zpětvzetí žalob na základě více kritérií a úvah, z nichž rozhodující byla porada s advokátem Mgr. Michalem Machkem a jeho právní analýza, ze které vyplynulo, že žalobce ve shora uvedených řízeních nemůže být úspěšný, když podle § 440 odst. 3 obch. zák. se uspokojení, kterého bylo možné dosáhnout uplatněním nároku z odpovědnosti z vady, nelze domáhat uplatněním nároku z bezdůvodného obohacení, když žalobce vůči dodavatelům žádné vady plnění nereklamoval, a to po dobu více než tří let. Shora uvedenou právní radu Mgr. Michal Machek poskytl poté, co žalovaný zajistil veškeré písemné podklady, jež jsou součástí i shora uvedených předmětných spisů a zároveň

informoval Mgr. Machka, že všechna předmětná plnění byla provedena, když žalovaný byl u jejich provádění osobně přítomen.

Zjištěný skutkový stav soud po právní stránce hodnotí takto:

Podle ust. § 157 odst. 1 ZOK každý společník je oprávněn domáhat se za společnost náhrady újmy proti jednateli nebo splnění jeho případné povinnosti plynoucí z dohody podle § 53 odst. 3 a v těchto řízeních společnost zastupovat. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení společník nemá právo domáhat se náhrady újmy proti jednateli podle odst. 1 tehdy, bylo-li o ní rozhodnuto podle § 53 odst. 3 ledaže ten, kdo újmu způsobil je jejím jediným společníkem nebo osobou, která jí ovládá. Podle ust. § 158 a 159 ZOK platí, že před uplatněním práva podle § 157 vůči jednateli, informuje společník písemně o svém záměru dozorčí radu, byla-li zřízena. Pokud informovaný orgán neuplatní u soudu právo, které za společnost hodlá uplatnit společník bez zbytečného odkladu po doručení informace podle § 158, může společník toto právo uplatnit za společnost sám. Účelem shora uvedených ustanovení je řešení situace, kdy při újmě společnosti způsobené jednatelem nelze očekávat, že statutární orgán společnosti bude řádně fungovat a podá za společnost žalobu na náhradu újmy, kterou sám způsobil. Pro zajištění shora uvedeného účelu, zákon stanoví zvláštní úpravu jednatelského oprávnění, které výjimečně přiznává každému společníkovi. Při tomto zvláštním jednatelském oprávnění společníka, dochází současně k omezení oprávnění jednat jménem společnosti u statutárního orgánu. Byla-li by tato působnost v tomto případě nadále svěřena statutárnímu orgánu, dá se předpokládat, že by logicky nečinil všechny nezbytné kroky k uplatnění práva. Lze souhlasit s žalovaným, že tato zvláštní úprava jednatelského oprávnění (zvláštní zákonné zmocnění) je do jisté míry krajním řešením (ultima ratio), výjimkou z pravidla, že za společnost jednají její statutární orgány. Zákon, ale stanoví pouze dvě podmínky, které musí být splněny před podáním společnické žaloby, a to přednost dohody mezi jednatelem a společností o vypořádání újmy (§ 53 odst. 3 a 4 ZOK a § 157 odst. 2 ZOK) a dále podmínku o záměru společníka podat společnickou žalobu, informovat dozorčí radu společnosti byla-li zřízena a vyčkat, zda dozorčí rada ve lhůtě bez zbytečného odkladu právo vůči jednateli uplatní (§ 158, § 159 ZOK). Jiné podmínky pro podání společnické žaloby a vzniku zvláštního jednatelského oprávnění společníka zákon nestanoví. Pouze v tomto smyslu a na základě shora uvedených ustanovení lze chápat názor uvedený v žalovaným citované literatuře *(Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.:* Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 301), že *„společnická žaloba je chápána jako ultima ratio, tedy žaloba, jejímuž využití má předcházet konání společnosti nebo alespoň výzva k němu“*. V žádném případě však zákon nepožaduje, aby společník, který je zároveň jednatelem společnosti před podáním společnické žaloby ve smyslu § 157 a následujících ZOK nejdříve postupoval tak, že podá za společnost žalobu jako její jednatel. Je-li společník a jednatel jedinou osobou, je právě na jeho rozhodnutí, zda své zástupčí oprávnění bude dovozovat z funkce jednatele nebo z postavení společníka společnosti podle ust. § 157 ZOK. V souladu s naplněním účelu ust. § 157 a následujících pak v takovém případě logicky je voleno postavení společníka, když v takovém řízení podle § 157 ZOK může za společnost jednat právě pouze tento společník a jednatelská oprávnění jsou omezena. Tato omezení pak logicky souvisí mimo jiné také s tím, že jednatel, vůči kterému je újma uplatňována, nemůže vzít společnickou žalobu zpět.

V předmětném případě žalovaný na předžalobní výzvu žalobce ze dne 18.3.2015, ani na doručení žaloby, žalovanou újmu neuznal a proto také se se společností na jejím vypořádání nedohodl. Tím byl zcela vyčerpán postup podle ust. § 53 odst. 3 ZOK. Dozorčí radu společnost nemá, proto také před podáním společnické žaloby nebylo třeba postupu podle ust. § 158 ZOK. Žalobce, zastoupený společníkem Martinem H., tak splnil všechny zákonné podmínky pro podání společnické žaloby.

Žalobce se společnickou žalobou domáhá po žalovaném újmy způsobené žalovaným tím, že bezdůvodně vzal zpět žaloby uplatněné žalobcem v řízeních u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 209 C 58/2014 a u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 21Cm 32/2013. Předmětem řízení je tak posoudit, zda žalovaný při rozhodnutí o zpětvzetí předmětných žalob postupoval s péčí řádného hospodáře.

Soud v předmětné věci předně vyšel z toho, že rozhodnutí o zpětvzetí žalob v předmětných případech bylo podnikatelským rozhodnutím při obchodním vedení. Tímto rozhodnutím totiž vzal žalovaný na sebe podnikatelské riziko, zda společnost bude v řízení úspěšná a získá na základě žalob požadované finanční prostředky nebo zda bude neúspěšná, žádné další finanční prostředky nezíská a naopak jí může vzniknout újma v podobě placení nákladů řízení. I úspěch nebo neúspěch v soudním řízení může mít v konečném důsledku dopad na hlavní cíl podnikání, a to dosažení zisku. Tím se podnikatelská rozhodnutí liší od jiných rozhodnutí při obchodním vedení. Ne každé rozhodnutí při obchodním vedení je totiž také podnikatelským rozhodnutím.

Žalovaný v předmětném případě své rozhodnutí o zpětvzetí žalob založil na posouzení jejich úspěšnosti. Podle ust. § 159 odst. 1 obč. zák. pak toto posouzení úspěšnosti žalob a rozhodnutí o jejich zpětvzetích měl žalovaný učinit s nezbytnou loajalitou, potřebnými znalostmi a pečlivostí.

Absenci nezbytné loajality žalovaného při rozhodování o zpětvzetí žalob v řízení žalobce netvrdil. Netvrdil totiž, jaké konkrétní osobní zájmy měl žalovaný při tomto rozhodování upřednostnit nad zájmy společnosti, tj. jak rozhodnutí o zpětvzetí žalob a zastavení řízení mohlo být žalovanému osobně prospěšné (co mohl získat) na úkor společnosti. I kdyby bylo v řízení prokázáno podezření žalobce, že předmětná plnění zjevně objednaná a zaplacená společností (zastoupenou žalovaným), byla výlučně prováděna na stavbě rodinného domu žalovaného, sama o sobě by absenci nezbytné loajality žalovaného vůči společnosti neprokazovala, když si lze jistě představit situaci, kdyby se společnost rozhodla pro třetí osobu, kterou by mohl být i některý z jednatelů nebo společníků společnosti, zajistit postavení jeho rodinného domu. Proti zájmům společnosti by pak bylo to, že by např. z dohody mezi touto třetí osobou a společností nevyplynulo přiměřené protiplnění nebo přiměřený zisk pro společnost. Toto však v řízení tvrzeno nebylo, když žalobce vystavěl žalobu výhradně na tom, že žalobce by byl v předmětných řízeních úspěšný a žalovaný toto zpětvzetími žalob znemožnil (a tomu také odpovídala obrana žalovaného). Podezření žalobce, že předmětná plnění nebyla prováděna na nemovitostech společnosti, tak sama o sobě nemůže vést k závěru o nedostatku nezbytné loajality žalovaného při rozhodování o zpětvzetí žalob. Nakonec ani dohoda mezi společností a dodavateli

předmětných plnění, že toto bude poskytnuto mimo areál žalobce, by neměla žádný dopad na povinnost společnosti za plnění platit. Zároveň také platí, že jednání orgánu korporace ve vlastním zájmu, nemusí vylučovat jednání v zájmu korporace.

Uzavřel-li soud, že žalovaný rozhodnutím o zpětvzetí žalob v předmětných řízeních, které je podnikatelským rozhodnutím, činil s nezbytnou loajalitou, bylo třeba dále řešit, zda tak činil s potřebnými znalostmi a pečlivostí.

Při podnikatelském rozhodování podle § 51 odst. 1 ZOK platí, že s potřebnými znalostmi a pečlivostí jedná ten, kdo mohl v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace. Citované ustanovení vychází z toho, že jednání v podnikání (podnikatelské rozhodování) je vždy rizikové a přiměřená míra rizika je žádoucí a mnohdy i nutná pro dosažení zisku nebo další existence na trhu. Neúspěch obchodní transakce neznamená automaticky porušení péče řádného hospodáře. Proto zákon za kritérium pečlivosti, nestanoví ex post hodnocení podstaty rozhodování a jeho důsledky, ale pouze řádnost procesu rozhodování – dobrou víru v rozumný předpoklad v řádnou informovanost a obhajitelný zájem korporace. Tento přístup vychází i z judikatury publikované před účinností § 51 ZOK (např. Nejvyšší soud ČR pod sp. zn. 29 Cdo 4276/2009, 5 Tdo 1143/2005).

Judikatura (Nejvyšší soud ČR pod sp. zn. 29 Cdo 2869/2011) a nově i občanský zákoník (§ 159 odst. 1 obč. zák.) uzavřeli, že součástí péče řádného hospodáře je i schopnost rozpoznat, zda člen orgánu společnosti má pro rozhodnutí potřebné znalosti a dovednosti a pokud je nemá, pak povinnost relevantní informace, pro rozhodnutí, získat prostřednictvím třetí odborné osoby. Dále judikatura (Nejvyšší soud ČR pod sp. zn. 29 Cdo 134/2011) již formulovala závěr, že pověří-li nebo využije-li člen orgánu ke svému rozhodnutí odbornou osobu, požadavek na jednání s potřebnými znalostmi a pečlivostí je naplněn tím, že prověří, že se skutečně jedná o osobu kvalifikovanou, vytvoří jí přiměřené podmínky a tuto delegaci působnosti efektivně kontroluje. Součástí vytvoření předpokladů pro takovou delegaci je také u podnikatelského rozhodování dobrá víra v rozumný předpoklad, že poskytnuté podklady a informace třetí odborné osobě jsou úplné, správné a pravdivé.

Soud má za to, že v předmětném případě všechna shora uvedená kritéria péče řádného hospodáře a hodnocení podnikatelského úsudku byla naplněna, a to takto:

Úvaha žalovaného o tom, že při soudním uplatnění práva mohou v důsledku neúspěchu společnosti vzniknout další náklady, a proto je třeba úspěch ve sporu zvážit, je správná a je v obhajitelném zájmu korporace. Žalovaný při posouzení pravděpodobného úspěchu v předmětných sporech využil kvalifikovanou osobu, advokáta zapsaného v České advokátní komoře s dlouhodobou obchodní praxí (podle § 121 o.s.ř. soudu známo z jeho činnosti). Žalovaný vytvořil advokátu pro právní pomoc přiměřené podmínky tak, že mu poskytl stejné podklady, jako jsou součástí předmětných spisů, u kterých byl přesvědčen o jejich úplnosti, správnosti a pravdivosti. Žalobce žádným způsobem dobrou víru žalovaného v úplnost, správnost a pravdivost poskytnutých podkladů nezpochybnil. To, zda plnění

dodavatelů žalobce byla skutečně poskytnuta nebo na kterém místě byla poskytnuta, nebyla proto pro posouzení věci rozhodná. Rozhodná byla dobrá víra žalovaného v rozumný předpoklad, že plnění poskytnuto bylo. Nakonec i žalobce v řízení tvrdil, že s předmětnými dodavateli vždy jednal pouze žalovaný. Dobrá víra žalovaného v poskytnutí předmětných plnění tak v řízení žalobcem zpochybněna nebyla.

Krom toho žalovaný převzal pro své rozhodnutí o zpětvzetí žalob právní analýzu advokáta, pro kterou bylo to, zda plnění byla skutečně poskytnuta nebo na jakém místě byla poskytnuta nerozhodná, když tato analýza byla založena na marném uplynutí reklamačních lhůt, nikoliv výhradně na informaci o poskytnutí plnění. Pro úplnost soud dodává, že soudu podle ust. § 51 odst. 1 ZOK při hodnocení podnikatelského úsudku nepřísluší posuzovat správnost poskytnuté právní analýzy. Pro posouzení řádné informovanosti žalovaného, resp. dobré víry v řádnou informovanost bylo zcela bez významu, zda poskytnutá právní analýza úspěchu v řízeních je objektivně správná, ale to, zda má logickou strukturu a vychází z poskytnutých podkladů. Splněním těchto požadavků v předmětném případě pak byla žalovaným také dostatečně zajištěna i povinnost kontroly závěrů advokáta. Rozhodně nebylo možné po žalovaném spravedlivě požadovat, aby právní analýzu, na základě které provedl své podnikatelské rozhodnutí, zadal ještě u advokáta dalšího, aby ověřil její správnost.

Na základě shora uvedeného tak soud dovodil, že žalovaný při zpětvzetí žalob jednal s péčí řádného hospodáře, tj. pečlivě a s potřebnými znalostmi, tj. že mohl při svém rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu žalobce a s náležitou loajalitou k žalobci.

Pro úplnost, k námitce žalovaného, že podání projednávané žaloby je zneužitím práva podle § 8 obč. zák., když cílem žalobce není vymožení finančních prostředků pro společnost, ale nekalý účel „zbavit se druhého jednatele“, soud předně konstatuje, že korekce výkonu subjektivních práv jinými normativními systémy (morálka, ekvita) má místo tam, kde výkon práva, sice formálně odpovídá zákonu, avšak vzhledem k okolnostem konkrétního případu je nepřijatelný. Zásada zákazu zneužití subjektivního práva brání především takovému výkonu práva, který směřuje k účelu, jenž zákon, o nějž se opírá subjektivní právo, jež má být vykonáno, vůbec nepředpokládá. Nositel subjektivního práva tedy realizuje subjektivní právo za účelem, který je se zákonem neslučitelný. V předmětném případě, tomu je ale právě naopak, když ve smyslu § 65 ZOK jedním z předpokládaných zákonných účelů uplatnění náhrady škody po členu statutárního orgánu společnosti, z důvodu porušení péče řádného hospodáře, je právě vyloučení člena orgánu z výkonu funkce.

Shora uvedené úvahy vedly soud proto k zamítnutí žaloby.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., když soud přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci, protože měl plný úspěch ve věci. Náklady řízení žalovaného se sestávají z nákladů právního zastoupení, a to z odměny za 5 úkonů právní pomoci po 9.660,- Kč podle § 7 (příprava a převzetí zastoupení, odpor proti platebnímu rozkazu, 2x vyjádření ve věci a účast u jednání soudu dne 9.3.2016) a dále 5x300,- Kč náhradou hotových výdajů podle § 13 odst. 3, vše podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. patří k nákladům řízení rovněž částka odpovídající dani z přidané hodnoty (10.458,- Kč), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a náhrad odvést podle zvláštního právního předpisu.

V daném případě soud neshledal ani důvody aplikace ust. § 150 o.s.ř., když dle obsahu spisu zde nejsou důvody hodné zvláštního zřetele pro nepřiznání náhrady žalovanému ani okolnosti případu odůvodňující postup podle citovaného ustanovení, když žalobce svobodně z vlastní vůle přijal rozhodnutí žalobu podat a tím také přijal odpovědnost za důsledky s tím spojené.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na exekuci podle exekučního řádu.

V Ostravě dne 11. března 2016

Za správnost vyhotovení:
Petra Pilchová

JUDr. Ivo Walder, v.r.
samosoudce